

Vores Far, Peter Bojesen, har til os børn – Lisbeth, Birthe og Tove - skrevet om sin barndom og ungdom i Dronninglund og omegn.

Vi synes, at Fars historie fortæller meget om tiden i 20., 30. og 40.'erne, så vi vil gerne dele den med andre.

Peter Bojesen:

Min oldefar (Mors bedstefar) hed Jens Chr. Simonsen, - også kaldet Gieset Jens. Han kom til mor og far (Karen og Bertel Bojesen) en gang imellem – han kom gående fra Lyngså v. Sæby til Dronninglund. Sidste gang han kom på besøg, blev han syg, og døde hos os. Jeg tror nok han blev 84 år gammel – han døde i julen – enten 1927 eller 1928. "To dage for tidligt" kan jeg huske far sagde, det var noget med pensionen, der skulle falde 17. januar, så den fik de ikke. Jeg tror nok, oldefar havde en slags ophold i Lyngså hos en datter, men er ikke helt sikker, men pensionen skulle hentes i Lyngså. Han havde en datter i Gerå, hun hed Gine, og var gift med Karl Vestergård, men dem kom han ikke til.

Fars mor (Laurine Bojesen) har jeg ikke ret meget at fortælle om – jeg husker hende kun fra tiden, hvor hun var på fattiggården i Dronninglund. Hun kom op til os en gang imellem, hun var meget gammel at se på.

Kristian (storebror) har fortalt, at han somme tider var nede hos hende med mad, det var nok, når vi havde fået noget, som mor syntes, hun skulle smage.

Hun døde i 1929 på fattiggården, jeg husker hun blev begravet på Dronninglund Kirkegård. Fars søskende var da hjemme hos os på Geråvej. Der var ikke noget at arve, så det blev de ikke uenige om, men jeg husker de blev enige om at deles om, hvad kaffe og aftensmad kostede.

Min farfar (Christian Bojesen) har jeg aldrig kendt, da han var død inden jeg blev født. Han boede først i Thy. Han var gift 3 gange. Den tredje kone var min bedstemor. Hun kom til ham som husbestyrerinde, de blev gift og flyttede til Dorf. Farfar var murer. De flyttede mange gange.

Oldefars (Jens Chr. Simonsen) og bedstemors (Laurine Bojesen) gravsteder, tror jeg ikke der var nogen der så til, efter den dag de blev begravet. Der kom hverken sten eller tavle på nogen af dem.

Mor og far tjente begge to på Voergård, da de blev gift. Det var d. 10.2.1914. og Kristian blev født den 19.3 – samme år.

Mor kom fra Sulsted, Far fra Dorf. De boede i et rødt hus ved Voergård. Mors faster boede i et hus ved siden af.

De første år flyttede de noget rundt. De boede hos mors bedstefar i et hus der var gravet ind i bakkerne. Huset er borte nu, det er flyttet ud til vejen og kaldes "Bøjstedhus" og ligger på Pinbakkevej 1.

Så flyttede de ned til fars mor i Jordbroen, og derfra til Skrænten, det er et hus på sydsiden af Storskoven.

I 1919 købte de et hus på Ørsøvej – (nr. 3 i dag) – der blev jeg født d. 14.9.1919 og Knud d. 15.3 1922.

--- Dette er noget jeg er blevet fortalt -----

Der var ca. 1 tdl. til huset, så der var altid noget for far at lave i hans fritid, enten i hus eller have. Han arbejdede i Storskoven, sammen med Julius Guldborg (Olsen). Jeg husker far også arbejdede ved mergelbanen i Gerå. Nogle gange skulle han møde tidligt, så kørte han hjemmefra kl. 2 om natten. Han fortalte, at sommetider lappede han cykel 2 gange på vej derned - det var nok noget dårligt gummi – det var i 1922 – 24.

Der var ikke meget pålæg til os derhjemme, men når far kom hjem, ”sprang vi på hans rygsæk”, for at se om han havde spist op, for var der noget tilbage, var vi tossede for at få fat i det.

Efter nutiden var det et meget lille hus, der var soveværelse, gang, stue, spisekammer, køkken og bryggers. Jeg tror ikke, huset var mere end 75 m².

Far havde meget arbejdsværktøj, og det brugte han flittigt, hvis ikke han savede pinde til kakkelovnen, og det syntes jeg han gjorde hver søndag, men det er sikkert forkert. Jeg glemmer aldrig første gang han kravlede op på taget med vores juletræ, da skulle skorstenen fejes, - han havde også prøvet at være skorstensfejer.

Det var en stor dag, da far væltede muren mellem stuen og spisekammeret.

Spisekammeret var nemlig lig med stuen, så nu fik vi en bred stue.

Vi havde mest en gris og 2 – 3 geder, der var ude i en tilbygning. Når gederne skulle til gedebuk, måtte vi trække med dem – vi var engang helt oppe i Sømosen hos en som vi kaldte ”Prins Peter”. Han havde gedebuk.

Når gederne fik lam og de blev store, slagtede far dem, og mor malkede gederne, så vi fik både gedekød og gedemælk.

Der skulle jo foder til gederne om vinteren, men hvor far fik det fra, husker jeg dårligt, men jeg ved, at han hentede meget på vejkanterne. Der var jo nogle store grøfter dengang. Når det kom hjem, skulle det jo opbevares til vinteren, så det kom op på loftet over stuen og soveværelset, men jeg husker ikke, hvordan det kom derop – stigen var nede i bryggerset, så det måtte da være noget svineri - men sådan var der jo meget der kunne gå i tyverne.

Jeg husker – at når Karoline Guldborg (Olsen) kom ud til os på Ørsøvej, kom hun gående, hun kunne ikke cykle, og når hun skulle hjem fulgte mor hende hen til de hvide sten - 2 vejsten, der stod mellem Storskoven og Dronninglund – men det var jo ikke altid, de var færdige med at snakke, så gik Karoline med et stykke tilbage – og det var jo ligeså, når mor var i Storskoven – de skulle jo have talt færdig, for der var nemlig ingen telefon dengang.

Jeg husker engang mor og Karoline sad hele natten ude hos os for at sy nye bukser til vi knægte.

Skoletiden

Jeg kom til at gå i skole i Dronninglund. Skolen lå der, hvor rådhuset ligger i dag. Der var 2 bygninger hvor der var et klasseværelse + en lejlighed i hver. Lærerinden hed Antonia, men det var fr. Christensen. Hun havde 1. – 2. klasse og P. Hanghøj havde 3. – 4. klasse. Skolen lå her indtil 1929-30, da flyttede vi til en ny skole på

Fredensgade 4. Der blev 6 klasser, og der kom 2 nye lærere – Mathiasen og fr. Gamst – det var et par dejlige lærere. Fr. Gamst kunne godt finde på at lave en tur til Storskoven en søndag, og vi sluttede op, de fleste ville jo gerne med, selv om vi skulle gå derind. Fr. Gamst blev syg, og så havde vi forskellige vikarer. Den lærer, der kom til at stå mig nærmest, var Mathiasen.

Der var andre lærere, som var hårde – kunne løfte os op i hagen med den ene hånd og så knalde os en på ørerne med den anden. Nogle andre vikarer synes jeg også var for unge til at have en 6. klasse

Lærer Mathiasen havde 5. klasse, ham skulle vi have til gymnastik. Der var jo ingen gymnastiksal dengang, så om sommeren var det i skolegården, om vinteren i forsamlingshuset.

I 5. klasse fik vi ind imellem nogle børneblade fra Eriksen Forlag- hvordan de blev betalt husker jeg ikke, men til sidst kunne vi købe bogen Oliver Twist. Jeg husker ikke hvad bogen skulle koste, men der var ingen penge at få hjemme til en bog, så den fik jeg ikke, men den var jo kommet til skolen, så lærer Mathiasen læste den op i historietimen, og da han var færdig med den, fik jeg den af ham. Kristian lånte den engang, da han tjente på Ll. Rævdal – og så så jeg den aldrig mere. Det var jeg godt nok ked af. Den kunne da selvfølgelig købes igen, men Mathiasen havde jo skrevet sit navn i den.

Mathiasen ville også at jeg skulle på realskole, det kunne vi jo komme – dengang – fra 5. Klasse, men det ville jeg ikke. Der var meget forskel på børn dengang, det var de fine der kom på realskole, og dem hørte vi jo ikke til, hverken i tale, tøj eller sko.

Om sommeren gik mor ind i Storskoven for at plukke hindbær og tyttebær. Jeg kan huske, de var en hel flok damer, der gik sammen. De skulle plukke nogle kilo til godsejeren, før de måtte plukke til sig selv.

De samlede bærerne hjemme hos os, så kom der en mand fra Ørsø og hentede dem. Han kørte – med hestevogn - til Ålborg med dem, - det var nok til en marmeladefabrik.

Vi havde en stor hund, der hed ” Prins”, når han lå på trappestenen, kom der ingen ind, som han ikke kendte. Landevejens folk kom ikke ind.

Det var en dejlig lodden hund, ham legede vi med sammen med gedelammene, så kom nabobørnene også.

Vi kom meget op til Damsgård, det var en nabogård. Torps boede i et hus. Hos Torps legede vi ringridning, men vi havde jo hverken hest eller cykel, så det var på vore ben. Når vi var færdige fik vi boller og saftvand eller kakao og vore mødre havde jo syet skråhuer, så vi var pyntet, som når der var ringridning inde i byen.

Det var bare Knud og mig der var med til disse lege. Kristian kom ud at tjene som hyrdedreng, da han var 11 år. Det var ikke spændende for ham, han længtes hjem, han kom også hjem nogle gange og ville ikke derned igen, Far måtte af sted med ham – det var ingen fordel at være den ældste

Foråret 1929 solgte mor og far huset på Ørsøvej, så flyttede vi ud på Geråvej (nr. 13.i dag) i en lille lejlighed. Jeg tror nok huset blev solgt på grund af pengemangel. Jeg

husker tydeligt det var første gang, jeg så mor græde. Det var da hun lå og vaskede gulvene, før vi rejste. Det kunne jeg jo ikke forstå – det kan jeg bedre i dag.

På Geråvej boede vi så i ½ år, så flyttede vi op i en pavillon i Storskoven. Der havde været restaurant engang. Manden som vi boede hos, havde heste og kørte træ i skoven.

På pavillonen var der plads. Der var et meget stort køkken, 4 stuer og en stor sal.

I et halvt år gik jeg i Ørsø skole, det var ikke altid spændende, for jeg vidste aldrig, om det var den dag jeg skulle have bank. Ørsødrengene kunne ikke tåle, når der kom en ny dreng i skolen

Foråret 1930 flyttede vi igen til Dronninglund. Det blev Nørregade 1 i en lille lejlighed ovenpå. Der var 2 små stuer med skråvægge og et lille køkken med tagvindue

Der begyndte en skomager i nærheden med værksted. Ham kom jeg til at være bydreng hos. Skomageren kom til at spise hos os, et stykke tid var der også en barber der spiste hos os, men da Lisse blev født i maj 1931, holdt barberen op, men skomageren sagde at han ville hjælpe mig med at lave mad, mens mor lå i sengen Karoline Guldborg var ude hos os, da Lisse blev født (Karoline og Julius Guldborg var mor og fars venner fra 1918 og til deres død).

Laura og Søren Hønborg boede også i Nørregade 1, så Laura kom ind til mor, mens hun lå i barselsseng, for der var jo noget, jeg ikke kunne ordne.

Der boede også en bager i ejendommen, han hed Brandgård, ham hjalp jeg også en gang imellem, for at tjene nogle ører.

Ovre ved købmanden var der en stor stald. Når landmændene kom til byen, skulle deres heste på stald. I stalden var der en staldkarl. Ham hjalp jeg også en gang imellem – Vi kaldte ham " Stam- Niels". Jeg husker en landmand, som ikke gav drikkepenge – da råbte Niels efter ham: " Vil du ikke ha` måven (hestemøg) med?? ----
- ham huskede Niels næste gang.

Da vi kom til Dronninglund, havde far ingen arbejde, så han købte en hest og en vogn, med en hvid kasse og begyndte at køre rundt med gode ben og svinetæer m.m. Han havde også fars med flæskesnitter. I det lille køkken lavede mor medisterpølse, som han solgte på turen.

Det han solgte, fik han fra slagteriet i Sæby, igennem en købmand i Ørsø, så det blev sendt til stationen i Ørsø. Jeg er næsten sikker på at det også var den købmand, der hjalp ham til hest og vogn.

En gang kan jeg huske, han købte en kalv. Den slagtede han om dagen, når han var på turen, og så skulle den hentes, når det var blevet mørkt. Den blev så parteret og solgt fra vognen de følgende dage. – Det var dengang, det kunne ikke gå i dag.

Jeg var tit med far på turen, som var i Dorf Bakker, og der var han godt kendt, så han fortalte hele tiden, hvem der boede der og der. Det har jeg tit haft fornøjelse af siden. En gang jeg var med, kom vi til nogle ældre folk henne i Jordbroen. Her skulle hesten på stald, og vi skulle ind og spise. Da vi var færdige, skulle vi ud for at hjælpe manden med at skære hakkelse til hans heste med håndkraft – så kunne det gå til far kom ugen efter.

Fra en bager havde far også rugbrød med, som han solgte på turen.

Hesten havde han fået lov til at stalde op i Brugsens stald, jeg tror nok han skulle gøre rent i stalden for huslejen, han gjorde det da i hvert fald.

Da far stoppede med at køre kød, lejede han, sammen med en anden mand, en grusgrav, men det var vist ikke noget der gav noget. Herefter kom han til kommunen (vejtrømler).

1933 – 1939

I 1933 kom jeg til at gå til præst hos Pastor Laier fra Hjallerup. Det var en dejlig præst, synes vi da. Han sagde altid:” Hvis I ikke kunne lære salmevers i skolen, så kan I bestemt heller ikke her. Han kom hver gang med æbler eller flødeboller, jeg husker vi fik fri den dag det var Hjallerup Marked, for han mente det var en højtid. Pastor Laier kom ikke til at konfirmere os, for vi fik en ny præst den sidste måned, det var Pastor Clausen. Laier var kun vikar, da den gamle præst var død.

Da jeg var 13 år, kom jeg til at arbejde hos en cykelhandler, der hjalp jeg til med alt. Cykelhandleren kørte ambulancen på sygehuset og han skulle gøre noget arbejdeovre i sygehusets have. Det blev mig der blev sendt derover. Visses far (Gl. Dahl.) var portør dengang, så han skulle sige, hvad jeg skulle lave. Jeg husker engang, jeg skulle i køkkenhaven, og han sagde:” du ved jo nok, hvordan man tynder roer”, så jeg skulle tynde rødbederne. Da han så kom ned i haven, sagde han et par store ord, for der var lige langt nok mellem planterne.

Jeg var hos cykelhandleren til februar 1935, hvor jeg kom ud at tjene på landet. Det var ellers ikke meningen, for cykelhandleren havde så meget at gøre med bilforhandler Graversen, både med sygehusbilen og doktor Sørensens biler, så han lovede at hjælpe mig ind som mekanikerlærling, - men sådan gik det ikke. Cykelhandlerens mor ejede Nørregade 42, og da far købte det, blev der retssag om svamp i gulvene – og det kom til at gå ud over mig.

I 1934 købte Far Nørregade 42. Han skulle låne 400 kr. til udbetaling. Flere sagde at han bare kunne købe det, så ville de hjælpe ham, men da det var købt og der skulle skrives under, var det ikke så nemt. Han kørte rundt til familie og venner. De ville alle kautionere, men kun for 100 kr. hver, og det var der jo ikke noget der hed, de skulle jo være solidariske. Så gik han ind i Sparekassen, hvor Bang fra Holtet i Dorf sad, og fortalte hvordan det så ud. Bang sagde at hvis far bare kunne komme med 2 mand, så kunne han sagtens låne de 400 kr. Der var jo ingen telefon dengang for almindelige mennesker, så jeg kom op på cyklen og kørte til Sulsted med et brev til Bedstefar (Simon Simonsen), og da han så det, var han hurtig klar til at cykle til Dronninglund, jeg husker han sang hele vejen. Alfred Jacobsen skrev også under – der gik folk aldrig forgæves. Han har skrevet på mange vekslere, det var jo ikke så sjældent at en arbejdsmand skulle låne 100 kr. Han sagde altid:” Der er ingen, der kan røre mig, for det er et stats-husmandsbrug”. Det var i 1934, da 400 kr. var mange penge.

Det var for resten Alfred Jacobsen, som vi købte Skovly af.

Da jeg var 14 år, kom jeg til at gå på danseskole, og den lærdom jeg fik der, blev også godt udnyttet i årene derefter, for der var ikke mange baller, der gik min næse forbi.

Bare vi havde en krone på lommen, kunne vi snart komme på nakken af en cykel – vi var jo altid flere.

Febr. 1935 flyttede jeg på Lille Rævdal, der var jeg til nov. 35, så flyttede jeg, sammen med en anden karl, fra Ll. Rævdal ned på en gård, der hed Stokholm. Der skulle jeg malke køer – og mig, der aldrig havde rørt ved en ko før.

Nov. 1936 flyttede jeg til Gerå på en gård, der var jeg til 9. okt. 1939, da skulle jeg ind som soldat i Viborg.

Lønnen var ikke stor på landet. Fra febr. – nov. 1935: 350 kr. – næste år 450-550 kr. og det sidste år 650,- kr.

Soldatertiden (Viborg)

Det var ikke meningen, jeg skulle have været inde som soldat før april 1940, men på grund af uroen omkring os, blev det ½ år før. Der blev også herset godt med os, for vi skulle jo lære det hele ret hurtigt pga. krigen.

Det var en kold vinter, der var – 30 grader. Der var ingen varme på værelserne, så både tæpper og lagner var stive om morgenen.

Daglønningen ved militæret var 75 øre.

Vi havde fået nogle tyske fanger herop, det var jo i 39, dem skulle vi gå vagt ved ude på Hald. En nat frøs vore støvler så stive, at vi ikke kunne komme af dem, men ellers gik det godt med øvelser og deslige. Jeg var pladeslæber ved morterkompagniet.

Den 8. april 1940 blev der uro på kasernen, for da fik vi besked om at pakke vores tornystre, og så skulle vi også læsse kærerne (vognene), som vi havde til mortergeværer og kugler. Vi skulle være fuld påklædt, så vi lå i tøjet om natten mellem d. 8. og 9. april.

Vi havde fået spændt hestene for vognene om morgenen, og udleveret skarpt. Det var meningen vi skulle til Sønderjylland, det nåede vi ikke, for tyskerne kom jo d. 9. om morgenen, og kl. 8 – halv 9 blev der befalet, at Danmark havde overgivet sig, så vi fik ikke brug for ” det skarpe”

Der blev skudt nogle soldater nede ved grænsen, og der kom en (den sorte smed) og fortalte mor, at jeg var skudt. Hun troede dog ikke på ham. Hun vidste, at hvis der var sket noget, så var det politiet, der kom med besked.

Så måtte vi aflevere alt den skarpe ammunition igen, det var en skuffelse for os alle, tror jeg nok, vi var jo bare 20 år, så vi ville godt have vist, hvad vi kunne, men det var sikkert godt nok.

Jeg glemmer aldrig en befalingsmand vi havde, han havde altid været så hård imod os, men den dag var han lille, især før det hele blev afblæst.

Vi holdt fri resten af dagen, det var et rigtig forårsvejr, så vi lå ude på græsset og snakkede.

Dagen efter – d. 10.4. - forlangte befalingsmændene, at vi skulle stille med geværer, og så få løst krudt udleveret, men det nægtede vi, så blev et helt kompagni ført ned til arresten, men der var jo ikke plads til dem alle, så de kom hjem igen, men der var ingen der ville ud med øvelsespatroner.

Nogle dage efter blev nogle hjemsendt, det hele var så dumt, - vi vidste ingenting. Jeg kom ikke med hjem i første omgang, vi havde ingen øvelser, men vi var nede at gøre rent i en fabriksbygning, siden fik vi at vide, at det var til tyskerne.

Men vi fik travlt, vi skulle hjemsendes d. 17. april, jeg havde hverken tøj eller kuffert dernede - men noget måtte gøres, så jeg bandt for halsen af en skjorte og kom mit tøj deri.

Da vi fik at vide vi skulle hjemsendes, blev vi glade, så vi var nogle stykker, der blev enige om at det skulle fejres, men penge havde vi jo ingen af - dem ville vi først få udleveret om morgenen den dag vi skulle hjem (hvor mange vi fik, kan jeg ikke huske – til at begynde med fik vi 75 øre/dag, det steg til 1,25 kr. pr. dag. Der var noget der hed hjemsendelsespenge, som vi skulle have den sidste dag).

Vi var et par stykker, der gik ned og snakkede med værten på en lille bævert (kro)- det var der. vi gik ned, når vi en enkelt gang skulle have en øl. Værten troede på os, så vi fik kredit til næste dag.

Den næste dag havde vi travlt med at få samlet pengene sammen, inden der var nogen, der rejste hjem

Jeg rejste sammen med Frank Albrechtsen, som jeg kendte hjemmefra. Da vi kom til Ålborg, kunne vi ikke komme videre, men han kendte en i Ålborg, som vi kunne overnatte hos.

Det var første halve år som soldat sluttede d. 17. april 1940.

Da jeg havde været hjemme nogle dage, fik jeg arbejde i Flauenskjold, her var jeg til oktober, hvor jeg igen blev indkaldt som soldat. Da var der nerver på, for der var jo ingen der vidste om det var dansk eller tysk soldat. Det var dansk, men ikke sammen med de samme kammerater, som det første halve år. Der var soldater fra hele landet, vi havde ingen kasserne, den havde tyskerne. Vi blev indkvarteret på garnisonssygehuset, og nogle på en gammel kaserne. Der var ingen køkken, så der blev rejst et feltkøkken ved den barak, vi havde som spisesal. Vi havde meget sjov det halve år, vi var 2 som havde samme nr. – 840 – så os tog de tit fejl af.

Det var ikke som at være soldat, det var bare med at få tiden til at gå, og den gik godt, for det var jo dejlige kammerater. Jeg husker, vi fik ordre på at hilse på de tyske befalingsmænd, men det var vi ikke rigtig tilfredse med. En dag fik vi nogle hæfter udleveret, for at vi skulle lære graderne at kende. En soldat blandt os var advokat (københavn), han var gift og havde sin kone med, så de boede ude i byen. Vi havde jo snakket om hæfterne, og en dag skulle vi have dem med, da vi skulle stille op, og så stod han frem – ham københavneren - og sagde:” Vi brænder dem alle” –og det gjorde vi, for øjnene af befalingsmændene. Der blev ikke gjort noget ud af det. Lønnen vi fik, blev brugt nede på soldaterhjemmet KFUM. Det var et godt sted at komme. Vi sang og spillede alle slags spil, dog ikke kort, det var jo KFUM. Så var det slut med at være soldat – det var i april 1941.

Arbejdsmand, vognmand m.v.

Da jeg kom hjem fra Viborg, havde jeg ingen arbejde, men jeg vidste at de altid manglede en karl på Stokholm (en gård, hvor jeg havde arbejdet før).

Det tog en hel eftermiddag at blive enige om lønnen for et halvt år, han ville kun give 700 kr. og jeg ville have 725 kr.

November 1941 flyttede jeg til en gård øst for Dronninglund, det er den der i dag hedder Ågård, der var jeg i 2 år.

Nu ville jeg ikke være på landet længere, så jeg fik arbejde i Storskoven, og boede hjemme hos mor og far. Jeg arbejdede sammen med far i 2 vintre. Far var jo, fra sin ungdom, vant til at skove.

Om foråret lejede jeg, sammen med en anden, en tandemcykel. Så kørte vi til Ålborg flyveplads for at arbejde for tyskerne, men der var vi ikke i mange dage. Derefter var jeg oppe i Margrethelund. Det var også tyskerne jeg skulle arbejde for – det gik heller ikke, så rejste jeg til Lille Vildmose for at lave tørv, der var jeg resten af sommeren.

Da jeg kom hjem om efteråret, tog jeg i skoven for at tage stød op, det var noget der tog til ryggen, for de skulle graves op med håndkraft, og flækkes med kile. Der var ingen sprængstof – det var ”brødmotoren”, der blev brugt.

Da jeg var færdig med stødene, skulle der jo ske noget andet.

Vognmand Frederik Olsen, hjalp jeg til tider, og han syntes at jeg skulle købe et par heste til at køre tørv med, så, på Hjallerup marked, købte jeg 2 store heste og 2 gamle vogne - - så skulle der tjenes penge som vognmand!

Hvad køretøjet kostede, kan jeg ikke huske, men jeg ved, at de penge jeg havde tjent, røg sig en tur, for da der var gået et halvt år, døde den ene hest, og der var ingen forsikring for vognmandshestene, og som selvstændig kunne jeg ikke stå som medlem af nogen fagforening, så det var en dyr fornøjelse.

Jeg måtte jo have en ny hest, Bedstefar Frederik (Mortensen) tog med mig til Hjallerup marked, hvor vi købte en ny - penge havde jeg ikke mange af, så den blev købt på en veksel. Det var en pæn hest, men den var tvær og den ville ikke altid trække.

Far kom til at køre tørv med hestene om sommeren, så var jeg i mosen for at lave tørv.

Cykel, der var til at køre i mosen på, havde jeg ikke – den var på fast gummi, det var nogle ringe, der var lavet af gamle bildæk.

Vi var et hold på 5 mand fra Ørsø og Dronninglund. Den ene fra Ørsø havde hest og vogn, så han kørte og vi andre betalte for at komme med. – Der var ca. 10 km. derud. Jeg kan huske, at jeg købte en ny cykel i brugsen – bare for at få dækkene. Men på den første tur, jeg kørte, sprang dækkene, - det var lavet af noget, der lignede gummi.

De kære heste skulle jo have foder. Det købte jeg på Kistrupholt. Så snakkede jeg med Bedstefar Frederik (det var før, jeg kom sammen med Mie) og han sagde: ” tror du ikke, jeg kan føde et par heste mere”. Så kom jeg til at købe foder i Dregård. Det var jo altid søndag formiddag, det skulle ordnes. En dag sagde Bedstemor Lise (det var i 1945): ” kommer du ikke en tur i eftermiddag, så kommer tøserne hjem”. Herefter har jeg sagt til bedstemor, at hun jo selv var ude om det (at få mig som svigersøn) Det sidste år kørte jeg selv, for da kom Far til at køre for Bedstefar Frederik, han kørte nemlig også tørv, men var nok begyndt at være syg.

I 1947 solgte jeg hestene, og fik arbejde hos en muremester (Rasmussen) i Dronninglund – han var en flink mand, og han hjalp mig til at få arbejde hele vinteren. Jeg kunne jo ikke få understøttelse det første år.

Jeg var med på elværket. Der skulle sættes en ny maskine ind. Jeg tror nok muremesteren var formand for elværket – det var i 1947–48.

Jeg var med til at bygge flere husmandssteder, men nu 50 år efter, er de fleste lagt sammen som store gårde. Jeg var også med til at bygge funktionærboligen ved sygehuset, det var hårdt, vi skulle bære det hele, både mursten og mørtel, op til 3. etage. Det meste jeg er gået op med er 32 sten på skulderen - det var på akkord, så der skulle slæbes for at få overskud. De var 3 murermestre om byggeriet, de lånte et hejseværk til støbeholdet. Det lånte vi i middagspausen til at hejse sten op med, så var vi jo fri for at bære dem op. Vi 3 mand, der var håndlangere for murene, brugte vores middagspauser til det, så det var nogle lange dage. Da vi havde fået talt det hele op, var der 1,- kr./time i overskud. Da jeg ingen lønsedler har fra den tid, kan jeg ikke huske hvor stor timelønnen var (1950)

Bryllup – og lejlighed

I januar fik vi lejlighed – stue, køkken, toilet og forgang.

Vi blev gift d. 17. januar 1948, og boede i den lille lejlighed til nov. 1948, hvor vi flyttede til Geråvej 17, hvor vi fik 2 stuer og køkken.

Det var ikke nemt at få noget lige efter krigen, så min "smoking" til vore bryllup, var en gammel habit, som blev vendt.

Da vi flyttede i lejlighed, fik vi spisestue, men senge havde vi ikke plads til, så var jeg i Ålborg for at købe en sovesofa. Det blev en der kunne lukkes op, så der var 2 pladser – der var ikke springindlæg. Når vi slog den sammen igen, var det en sofa, dvs., det var bare en kasse med nogle hængsler på, men det gik lige så. Der var ikke til at få dyner, så vi måtte nøjes med vattæpper.

Da vi flyttede på Geråvej, fik vi senge og også 2 dyner.

Vi fik Tove d. 16 dec. 1948.

Vi boede på Geråvej til d. 10. maj 1951, hvor vi flyttede til Skovly. Det var dejligt, selv om vi var fattige – men kun på penge.

